

Kriminalitet i Thule.

Af kst. landsfoged VERNER GOLDSCHMIDT

Det har hidtil i særlig grad været amerikansk kriminologi, som har vist de små samfund interesse. De mange minoritetsgrupper i USA og de særprægede kriminalitetsbilleder, som disse samfund viser, i forbindelse med den større mulighed, som det lille samfund giver for iagttagelser af de enkelte sociale faktorer og vekselvirkningen mellem dem indbyrdes, har gjort de små samfund særlig tiltrækkende som objekter for kriminalsociologisk forskning.

Af nyere arbejder indenfor dette område kan nævnes *Arthur Lewis Woods* undersøgelser af små samfund i Wisconsin. Wood, som konkluderer i den antagelse, at minoritetssamfundets kulturelle og sociale enhed (integration) har en nær forbindelse med kriminalitetens størrelse, nærmere forstået således, at opløsning af den kulturelle eller sociale enhed bevirker en forøgelse af kriminaliteten, gør opmærksom på nogle med disse undersøgelser forbundne metodologiske vanskeligheder og fremhæver navnlig betydningen af, at sammenligninger med andre grupper foretages med hensyntagen til hver gruppes kulturelle særpræg.

Thorsten Sellin (*Culture Conflict and Crime*, New York 1938, p. 37) fremhæver også den vanskelighed ved sammenlignende kriminalitetsundersøgelser, der består i, at de gennem strafferetlige reaktioner beskyttede interesser ofte vurderes meget forskelligt i de undersøgte grupper, og anbefaler graden af den strafferetlige reaktion som et egnet index for den værdi, den politiske gruppe eller funktionærgruppen, som den kaldes af *Torgny Segerstedt*, tillægger den krænkede interesse. Han påpeger, at det ved sammenlignende undersøgelser vil være fordelagtigt at sidestille kriminalitet, som relativt fremkalder tilnærmelsesvis samme reaktion, fremfor at lade samfundets navn for forbrydelsen tjene som sammenligningsgrundlag. Sellin gør dog opmærksom på, at man for at kunne anvende dette index må have et nøje kendskab til kulturen i de undersøgte samfund samt til den politiske gruppe og dens vurdering af de forskellige interesser.

I efteråret 1948 havde jeg lejlighed til under et kortere ophold i Thule at gøre nogle spredte iagttagelser, som måske kan tjene til yderligere at belyse de metodologiske problemer i forbindelse med

undersøgelser af et lille i kulturel henseende særpræget samfunds kriminalitet.

Thule, som ligger udenfor det af Lov af 18. april 1925 om Grønlands Styrelse omhandlede vestgrønlandske retsområde, som for tiden er genstand for mere indgående retlige og kriminologiske undersøgelser, havde pr. 31. december 1946 318 indbyggere. Befolkningen adskiller sig på væsentlige punkter fra beboerne af det egentlige Vestgrønland bl. a. derved, at den stadig bygger på fangsten som eksistensgrundlag. Dertil kommer, at thulebefolkningen har sin særlige administrative ordning, jfr. Kundgørelser vedrørende Grønlands Styrelse 1947, nr. 2, hvor samtlige herhenhørende bestemmelser er samlede.

Thulebefolkningen blev fra dansk side først besøgt af „Den danske litterære Grønlands-ekspedition“ i 1903 under ledelse af forfatteren Mylius Erichsen. Gennem det nittende århundrede havde stammen ofte kontakt med skotske hvalfangere og amerikanske ekspeditioner, bl. a. havde Peary benyttet distriktet som basis for sine nordpols ekspeditioner.

I 1909 udsendtes 2 danske missionærer til Thule og i 1910 anlagdes på Knud Rasmussens initiativ og under hans ledelse en handelsstation ved bopladsen.

I 1928 oprettedes efter befolkningens ønske et fangerråd*) med rådgivende og dømmende myndighed, ligesom befolkningen fik sin første, af rådet godkendte og af Knud Rasmussen og overretssagfører Rudolf Sand udarbejdede lov af 7. juni 1929, som med tillæg er bibeholdt, efter at Thules administration i 1937 overgik til staten.

Loven indeholder i §§ 9—17 regler om forbrydelser og straf.

Om begrundelsen for at anvende straf udtales i indledningen til lovens strafferetlige afsnit, at lovbrud må straffes, dels for at værges samfundet og dels for at vejlede dem, der sætter sig op imod det.

Om de enkelte forbrydelser bestemmes det i § 12, at forsætligt drab straffes med fængsel, som i gentagelsestilfælde kan udstrækkes til ubestemt tid.

§ 13 giver adgang til også for legemsbeskadigelse, hvorunder medtages voldtægt og seksuel omgang med kvinder under 15 år, at pålægge fængselsstraf, dog ikke udover et år.

Om ejendomsforbrydelser findes bestemmelser i §§ 14 og 15. Det bestemmes herefter, at tyveri og tingsbeskadigelse straffes med fæng-

*) Om fangerrådets sammensætning se nedenfor.

sel, dog ikke udover et år. Straffen kan imidlertid, hvis der foreligger formildende omstændigheder, bortfalde eller nedsættes til pengebøde eller udelukkelse fra adgang til at handle i den stedlige butik. Bedrageri behandles som en mild form for tyveri.

Loven nævner ikke andre forbrydelsesarter, men giver i § 16 adgang til at anvende dens analogi, ligesom hjemmel findes til at anvende bøde, konfiskation eller udelukkelse fra butikshandel, når der „begås handlinger, der ikke bør være tilladt, men som dog er af mindre grov beskaffenhed end de forannævnte“.

Herudover findes der hjemmel til straf for overtrædelse af fredningsregler, hvorom nærmere nedenfor.

En gennemgang af den af fangerrådet førte protokol for årene fra 1935—45 viser, at de i nedenstående talmæssige oversigt anførte straffbare forhold har været genstand for behandling ved fangerrådet. Overtrædelser af fredningsbestemmelser er ikke medtaget, men findes i selvstændig oversigt.

	1935	1936	1937	1938	1939	1940	1941	1942	1943	1944	1945
Tyveri ved indtrængen i andens hus ...									2	2	1
Tyveri af ræv fra fælde							1	1		2	
Tyveri af kød fra depot			1					1			1
Bedrageri										2	
Pengeafpresning ...					1						
Vold mod hustru ...									1		
Tingsbeskadigelse ...								2	1		1
Ialt...			1		1		1	4	4	6	3

Overtrædelsernes nærmere karakter samt de af fangerrådet anvendte sanktioner fremgår af nedenstående oversigt.

Tyveri.

- 18/5-1937 Taget sæl fra depot. Bøde 10 kr. samt erstatning.
 7/2-1941 Taget bl. a. 3 ræve fra fælde. Må i 2 år kun handle i butikken under medvirken af et rådsmedlem.
 2/2-1942 Taget ræv fra fælde. Bøde 40 kr., da anden gang begået tyveri.
 1/2-1943 2 mænd indbrud i aflåset ekspeditions-hus og der fortæret en dåse pemikan. Bøder à 5 kr.
 7/2-1944 2 mænd taget brød og tobak fra hus, hvis beboere var ude, samt

tobak og sukker fra en slæde og kød fra depoter. Skriftlig advarsel til den ene. Den anden frifundet, da kun 13 år.

- 7/2-1944 Taget ræv fra andens fælde. Bøde 40 kr., da anden gang begået tyveri samt advarsel for »hård tale« overfor et medlem af fangerrådet.
- 30/5-1944 Taget ræv fra andens fælde, givet person 5 kr. for ikke at melde det til rådet. Bøde 10 kr. samt erstatning.
- 5/2-1945 Taget sæl fra depot, fordi han ikke havde fået sæl tilbage, som han havde udlånt. Erstatning.
- 5/2-1945 Indbrud i butikken. Ingen straf, da den pågældende var åndssvag.

Bedrageri og lign.

- 7/2-1944 Hævet 18 kr. på sparekassebog, hvorpå der kun stod 1,09 kr. ved udrykning af de blade, hvoraf udbetaling af 16,91 kr. fremgik. Advarsel samt erstatning.
- 30/5-1944 I strid med sandheden angivet at have benyttet sælkød tilhørende den grønlandske handel til hundefoder under tjenesterejse; kødet anvendt til eget forbrug. Bøde 5 kr. under hensyn til anden gang begået bedrageri.

Pengeafpresning.

- 6/2-1939 2 mænd ved »kraftig tale« tvunget en tredje til at betale dem part af indfangede ræve. Påtalt samt erstatning.

Vold mod hustru.

- 1/2-1943 Flere gange pryglet sin hustru. Meget alvorlig advarsel.

Tingsbeskadigelse.

- 2/2-1942 Slået andens hund ubrugelig med en sten. Advarsel samt erstatning.
- 2/2-1942 Sparket andens hundehvalp ihjel. Bøde 5 kr. samt erstatning.
- 1/2-1943 Slået andens hund, så den måtte dræbes, fordi hans egen hund var blevet dræbt. Bøde 10 kr. samt erstatning.
- 5/2-1945 Skudt andens hund. Advarsel.

Om straf for overtrædelser af fredningsregler findes bestemmelser i lovens § 29. Herefter medfører første gang begået overtrædelse advarsel og under skærpene omstændigheder konfiskation. Anden gang begået overtrædelse medfører bøder efter ganske bestemte takster, f. eks. 5 kr. pr. i fredningstiden nedlagt ederfugl, 30 kr. pr. nedlagt ræv og 30 kr. for hver i strid med fangstreglerne nedlagt hvalros. Taksterne forhøjes ved tredje gang begået overtrædelse.

Fangerrådet har i årene 1942—45 registreret nedenstående overtrædelser af lovens fredningsbestemmelser.

	1942	1943	1944	1945
Rævefredning	4	1	5	
Hvalrosfredning	2	2		2
Ederfuglefredning ...	1	1	6	
Rensdyr og moskus...				4
Ialt...	7	4	11	6

Overfor disse overtrædelser har fangerrådet anvendt følgende sanktioner.

Advarsel i 4 sager for første gang begået overtrædelse af ederfuglefredningen og reglerne om fangst af hvalros.

Konfiskation i 10 sager vedrørende første gang begået overtrædelse af rævefredningen og reglerne om fangst af hvalros.

Bøde i 13 sager for gentagen overtrædelse af ederfugle-, ræve- og moskusoksefredningen i Canada samt reglerne om fangst af hvalros: 5 à 5 kr. pr. nedlagt ederfugl, 4 à 80, 70, 60 og 60 kr. for nedlagte moskusokser, 1 à 30 kr. for nedlagt ræv samt 3 à 30, 15 og 15 kr. for nedlagt hvalros.

I en sag vedrørende overtrædelse af reglerne om fangst af hvalros er der ikke blevet anvendt nogen sanktion, fordi den pågældende havde handlet i nødværge overfor et angribende dyr.

Som altid, når der opereres med talmæssige kriminalitetsoversigter, må man også her være opmærksom på skjult kriminalitet, her taget i den af *Stephan Hurwitz* anvendte betydning som den virkelig begåede, men ikke opdagede kriminalitet.

Det antages i almindelighed, at begåede retskrænkelser i et så lille samfund som det, hvorom der her er tale, vanskeligt vil kunne holdes skjult for samfundets øvrige medlemmer gennem længere tid.

For Thules vedkommende må det formodes, at, hvad der kendes af befolkningen, også kendes af fangerrådets indfødte medlemmer.

Til belysning af den skjulte kriminalitets omfang skal her blot anføres, at fangerrådet i 1945 i anledning af, at der år efter år forsvandt æg fra udlagte depoter, uden at det var muligt at opklare, hvorledes dette skete, vedtog at depotejerne fremtidig ikke måtte lade æg bringe hjem af andre, men selv skulle hente dem i deres depoter.

Angående fredningsovertrædelserne har en kolonibestyrer, som i 21 år har fungeret i Thule, meddelt mig, at de efter hans skøn er meget almindelige, hvad han finder naturligt hos et så udpræget jægerfolk. Denne oplysning bekræftes ved, at fangerrådet i 1934 til-

delte alle fangerne på en bestemt fangstplads advarsel på grund af overtrædelser af ederfuglefredningen og i 1937 beordrede en fanger til at bosætte sig ved en af de mere centralt beliggende bopladser, fordi han, efter rådets mening for uforstyrret at kunne overtræde fredningsbestemmelserne, plejede at slå sig ned ved de mest afsides liggende bopladser.

Hertil kommer kriminalitet, der vel er opdaget, men ikke bliver registreret. Herhen hører i hvert fald en del tilegnelser af genstande fra danske og amerikanske lagre.

Kun med de nævnte modifikationer skulle de ovenanførte kriminalitetstal kunne vise kriminalitetens omfang. Et billede af kriminalitetens relative sværhedsgrad kan heller ikke fås ved blot at betragte de anvendte strafferetlige reaktioner. Man må, navnlig under hensyn til, at Thuleloven er udarbejdet af danske og anvendes af et organ, der er blandet dansk og grønlandsk*), for at gøre sig et begreb om, i hvilket omfang kriminaliteten er et samfundsproblem for befolkningen i Thule, søge at få et indtryk af, hvorledes den ser på de kriminaliserede forhold.

Hvad angår de enkelte kriminalitetsarter, har ovennævnte kolonibestyrer, som har fungeret i Thule fra 1920 til 1941, om tyveri meddelt mig, at befolkningen sætter et skarpt skel mellem to former for denne forbrydelse, som begge omfattes af Thulelovens strafbemyndelser: Tyveri begået af almindelig berigelseslyst (tidlineK), f. eks. tilegnelse af andens ræv fra fælde, hvilket er genstand for almindelig fordømmelse blandt stammens medlemmer, og tyveri begået af tilfældigt opstået behov (ivajårneK), f. eks. tilegnelse af kød fra andens depot til fortæring på stedet, en adfærd, som befolkningen altid har betragtet som forsvarlig og naturlig.

Om sidstnævnte form for tilegnelse beretter *Eivind Astrup* (Blandt Nordpolens Naboer, Kristiania 1896, p. 166), som var med Peary i Thule, fra prækolonisatorisk tid, „at, hvad en fanger ikke transporterer hjem af sit bytte, men f. eks. efterlader dækket af stene på nærmeste land til mulig fremtidig afbenyttelse, med fuld ret og uden

---

*) Fangerrådet består iflg. lovens § 1 af kolonibestyreren, lægen og præsten samt 3 af befolkningen valgte medlemmer. I en del år har de medlemmer, der repræsenterer den danske administration, været begrænset til 2, idet der ingen læge var på stedet. Dette var tilfældet i årene 1942—45, som er medtaget i de ovenanførte oversigter.

indhentet tilladelse kan benyttes af andre, hvad der også meget hyppigt sker."

Da fangerrådet trådte i funktion, begyndte man at påtale disse forhold, da man var bange for, at tilegnelserne efterhånden skulle få en for stor udbredelse. Som det fremgår af oversigten er et sådant forhold i et tilfælde straffet med en bøde på 10 kr., men imellem folk anses disse tilegnelser stadig ikke for at være noget lastværdigt.

En af Thules ansete fangere har om disse forhold udtalt, at efter hans mening har en fanger, som er på slædetur, lov til at tilegne sig kød fra en andens depot, hvis han er sulten. Han lægger dog vægt på, at den pågældende, når han vender tilbage fra fangstrejse, meddeler depotets ejer, at han har taget af det. Han udtaler i denne forbindelse, at den pågældende bør erstatte, hvad han har taget, såfremt han kan, men at det på den anden side skønnes at være noget samfundsmæssigt lastværdigt at kræve erstatning af den pågældende, hvis han ikke har tilstrækkelige midler dertil, idet det er en naturlig samfundspligt, at man hjælper hinanden, hvor man kan.

Ovennævnte tilegnelser af genstande fra let tilgængelige danske og amerikanske lagre betragtes, efter hvad man fra dansk side har meddelt mig, ikke som noget lastværdigt og er blevet ordnet i mindelighed med forurettede uden fangerrådets mellemkomst.

Vold forekommer ifølge den ovenciterede kolonibestyrer så godt som kun under ægteskabelige stridigheder, i hvilke tilfælde det er ret almindeligt, at hustruen er genstand for voldelig overlast. En ældre storfanger bekræfter, at vold overfor hustru ret hyppigt forekommer og finder, at „prygl kan være god medicin for konen“. — At hans hustru, som kom til stede under samtalen, ikke delte hans opfattelse, kan næppe undre. — Det blev iøvrigt i denne forbindelse bekræftet, hvad der også almindeligt fremgår af etnologiske skildringer fra Thule, at forældre ikke anvender vold overfor deres børn. Den pågældende fanger udtalte herom, at det ikke er nødvendigt, fordi man let på anden måde kan gøre børn forståeligt, hvad de må og ikke må. Et efter europæisk opfattelse særdeles groft tilfælde af vold mod hustru omtales af *Knud Rasmussen* i hans beretning om thulebeboerne (Nye Mennesker) fra begyndelsen af dette århundrede. Det drejede sig om vold mod en frugtsommelig kvinde, men blev af alle på bopladsen blot taget fra den humoristiske side.

Ingen sædelighedsforbrydelser ses registreret af fangerrådet. Vold-

tægt og samleje med mindreårige omtales vel i Thuleloven, men straffes kun udfra det synspunkt, at der ved de pågældende forhold finder en almindelig legemskrænkelse sted. Ifølge den ovennævnte kolonibestyrer er der ikke i de 21 år, han har opholdt sig i Thule, forekommet noget tilfælde af voldtægt. Heller ikke den ovenciterede storfanger har nogensinde hørt, at der havde fundet voldtægt sted indenfor Thules befolkning. At voldtægt ikke forekommer, samt at loven karakteriserer voldtægten som udelukkende værende en legemskrænkelse har vistnok sammenhæng med den traditionelle opfattelse, som kommer til udtryk derved, at kvinden ikke har nogen som helst ret til at være medbestemmende i seksuelle spørgsmål. Knud Rasmussen udtaler herom, at hun på dette område efter samfundsskikken ganske er prisgivet manden.

Efter at have drøftet de forskellige forbrydelser med en fanger, der repræsenterer stammens traditioner og en fanger, der i vidt omfang har tilegnet sig europæiske synspunkter, har jeg stillet dem det spørgsmål, hvilken forbrydelse der efter deres mening måtte anses for at være den alvorligste, der nogensinde var begået der på stedet. Den ene fanger, som tilhører en gruppe indenfor stammen, som nøje overholder de gamle regler om, at alt større fangstbytte skal deles mellem beboerne i ganske bestemte parter, fandt, at det var overtrædelserne af disse regler. Han anser denne adfærd for særlig forkastelig, fordi den vender sig mod noget fundamentalt i den økonomiske ordening, som thulesamfundet hidtil har bygget på, og fordi de pågældende overtrædere kun giver overskud af bytte til bopladsens øvrige medlemmer mod vederlag i penge. Yderligere finder han det særdeles stødende, at de pågældende ofte benytter deres penge til spiritus, som de nyder uden at delagtiggøre bopladsens fæller deri, samt at de undertiden er berusede. Han mener, at fængselsstraf, hvorom han har hørt, men dog kun har en vag forestilling, ville være på sin plads overfor de pågældende, uden at han dog vil nævne nogen bestemt som tjenlig til at underkastes denne straf.

Disse oplysninger om det økonomiske fællesskab i thulestammens samfundsliv bekræftes ved de iagttagelser, som *Astrup* og *Knud Rasmussen* har gjort. Her skal blot nævnes *Astrup*, der (cit. værk p. 166) beretter, at han ofte har været til stede, når en træt rensjæger kom hjem, belastet med rensdyrkød. Der var aldrig tale om, at han beholdt det for sig selv. Alle, både store og små, skulle rigeligt beværges.

I denne forbindelse bør også citeres programudtalelsen i Thulelovens § 9 om, at „det påhviler distriktets beboere såvidt muligt at hjælpe hinanden, hvor og når dette er nødvendigt eller blot gavnligt — — —“.

På spørgsmålet om, hvilken forbrydelse der var den alvorligste, der var begået i Thule, nævner den „moderne“ indstillede fanger, en initiativrig og dygtig mand, drab, i hvilken forbindelse han omtaler 2 tilfælde fra tiden før Thuleloven blev sat i kraft. Derefter nævner han en del fangeres forsøg på at modarbejde de økonomiske fremskridt indenfor stammen. Han sigter dermed til, at de gamle byttedelingsregler forhindrer fangerne i at samle tilstrækkelige økonomiske midler til at forbedre fangstteknikken, bl. a. gennem anskaffelse af motorbåde, hvoraf han selv har to, som han og nogle andre fangere med stort udbytte har anvendt til fangst. Han er af den opfattelse, at de mennesker, som modarbejder den nye økonomiske udvikling, gennem foranstaltninger af lovmæssig karakter burde tvinges til at indrette sig efter de nye regler om økonomisk frugtbargørelse af fangstudbyttet.

Ingen af repræsentanterne for de to omhandlede modstridende „politiske“ anskuelser har, efter hvad de hver for sig har meddelt mig, nogensinde været i åben konflikt med hinanden af den grund, endsige indbyrdes givet deres meninger udtryk i ord, men tværtimod haft omgang med hinanden, som om ingen uoverensstemmelse bestod.

Sammenholder man herefter den registrerede reaktion med det om befolkningens indstilling oplyste, forstår man bedre den ret svage reaktion overfor voldsforbrydelsen og den lidt kraftigere, men fra et dansk synspunkt meget ubetydelige reaktion overfor berigelseskriminaliteten, ligesom man får et indtryk af, at fangerrådets indfødte element gør stor indflydelse gældende ved retsafgørelserne.

Tilbage står, at man mangler forklaring på, at overtrædelser af fredningsbestemmelserne, der efter det ovenfor anførte må formodes at være meget hyppigt forekommende, straffes relativt strengt, f. eks. med bøde på 80 kr. for uretmæssig nedlæggelse af en moskusokse og blot 40 kr. for gentaget tyveri af ræv fra fælde. De relativt strenge straffe for fredningsforseelser må tages som udtryk for, at fredningsbestemmelserne er en dansk foranstaltning, der må have været den indfødte jægerbefolkning ganske fremmed. De absolutte takster er udtryk for dansk vurdering og kan derfor ikke sammenlignes med

strafudmålingen ved den almindelige kriminalitet. Jeg vil dog i denne forbindelse meddele nogle oplysninger, som belyser et ejendommeligt træk i befolkningens måde at reagere på overfor begåede krænkelser, og som måske yderligere kan kaste lys over forholdet mellem reaktionen overfor fredningsforseelser og reaktionen overfor den almindelige kriminalitet.

Den ofte citerede kolonibestyrer, som, på grund af sit langvarige ophold i Thule og et tolvårigt formandsskab i fangerrådet, har et nøje kendskab til befolkningens sprog og kultur, har udtalt, at rådets indfødte medlemmer i den tid, han har været medlem af det, har haft en tydelig tilbøjelighed til at bedømme forhold, som efter deres opfattelse var at betragte som småforseelser, forholdsvis hårdt, og til gengæld, når der var tale om langt alvorligere sager, i reglen har ønsket så mild en afgørelse som muligt. Han har endvidere som sin opfattelse udtalt, at denne indstilling hænger sammen med befolkningens daglige omgangsform, hvorefter fællernes småforseelser i reglen offentligt fremdrages, medens forhold, som anses for at være af alvorligere karakter, omtales mindst muligt og i særdeleshed ikke nævnes overfor den skyldige. Han påpeger i denne forbindelse, at det er en gammel tradition i befolkningen, at man driller hinanden for de små forseelser, men sætter en ære i aldrig at såre eller støde hinanden.

Stemmende med disse iagttagelser er *Astrups* oplysninger (oven-cit. værk, p. 168) om, at det var thulestammens medlemmer meget imod at måtte fortælle en mand en sandhed, der kunne tænkes at være ham ubehagelig, hvorfor de under sådanne omstændigheder helst forsøgte at omgå den ved allehånde udflugter.

Til yderligere belysning af det anførte kan også citeres en fanger, som på mit spørgsmål om, hvordan folk ser på en mand, der tager ræv fra andens fælde, svarede, „Den, der stjæler, er selv meget ked af det, når det opdages. Befolkningen ved, at det kun er elendige mennesker uden forstand, der bærer sig således ad. Derfor støder man dem ikke, men behandler dem ganske som andre.“

Svag eller manglende reaktion overfor retskrænkelser er ofte iagttaget ved undersøgelser af små, af solidaritet prægede samfund, jfr. *Walter C. Reckless, Criminal Behavior, New York 1940, p. 260 f.f.* Der er grund til at antage, at reaktionshyppighed og -styrke i sådanne samfund ofte påvirkes af den omstændighed, at reaktionen i højere grad end den begåede krænkelser vil kunne bidrage til at svæk-

ke solidariteten mellem samfundets medlemmer og forstærke den ved kränkelsen fremkaldte følelse af usikkerhed og disharmoni.

De her meddelte iagttagelser fra Thule sammenholdt med andre undersøgelser af kriminaliteten i et lille samfund understreger, at man må kende samfundets kulturelle særpræg, før man kan lade officielt talmateriale og den registrerede strafferetlige reaktion indgå i kriminalitetssammenlignende undersøgelser som index for kriminalitetens omfang og samfundsmæssige betydning.

Verner Goldschmidt.

SUMMARY.

Criminality in Thule.

As a contribution to the comparative study of criminality in small communities a report is given from the Thule district of Greenland (318 inhabitants in 1945, mostly hunters). — The rules concerning criminal acts and punishment are contained in a Danish statute from 1929. The judiciary and police functions are carried out by a local council which consists of Danish and native members.

Under the statute murder and bodily harm, including rape and sexual intercourse with women under 15 years, may be punished with imprisonment. — In recent years the number of crimes recorded has increased slightly to 3—6 pr. year. Besides, there are offences against the game regulations. No homicide or sexual crime is known to have been committed during the examined period 1935—1945. Most of the crimes are thefts. Bodily harm is recorded only in domestic relations. In practice the ordinary penalty is a fine or/and an admonition. In some cases only the payment of damages is ordered. No offender has been sentenced to imprisonment. — Probably very few crimes remain unknown to the council, but violations of the game regulations are supposed to be committed in a larger scale than recorded. In some cases it is impossible to detect persons guilty of stealing from outlaid depots of food. Some thefts from non-native stocks known to the council are not reported as crimes.

Recorded sanctions cannot be taken as an index for the gravity of the crimes committed. There is an obvious tendency to punish offences against the game regulations more severely than crimes, which the natives find more unmoral. This is partly due to the Danish influence in the council, partly to the native point of view: that the act of punishing the offender may, still more than the crime itself, contribute to weaken the feeling of solidarity in the community and fortify the feeling of insecurity which the crime has produced. — The investigation emphasises the importance of knowing the pattern of culture before drawing conclusions from official crime records.